

«Esmu savas skolas patriote»

Jaunā mācību gada sākumā KARĪNA ZANDERSONE varēs atzīmēt 30. gadskārtu, kopš par savu darba vietu sauc Dobeles Mūzikas skolu. 25 gadi no šīs trīsdesmitgades aizvadīti ne tikai kā mūzikas pedagoģei, bet arī direktora vietniecei izglītības jomā. Bet tagad darbs turpināsies jaunā statusā – nu jau kā Dobeles Mūzikas skolas direktorei. Par šīm pārmaiņām, skolas izaugsmi un iecerēm – šajā sarunā.

– Mācoties Jelgavas mūzikas vidusskolā, aizvietoju tur skolotāju, biju arī dziedāšanas skolotāja Garozā, bet Dobelē man ir pirmā patstāvīgā un vienīgā darba vieta, – stāsta Karīna Zandersone.

«Būšu dziedāšanas skolotāja»

– Kā izvēlēties mūzikas ceļu? Vai, kā tas nereti mēdz notikt, tā bija vecāku izvēle piespiedu kārtā?

– Nē, vecāki mani nepiešpieda. Biju iestājusies mūzikas skolā, bet pēc gada to pametu – iemeslu neatceros. Toreiz laikam bija tā, ka daudzi bērni tika sūtīti mūzikas skolā. Esmu dzimusi un augusi auceniecē. Vasarā mēs, bērni, bijām uztaisījuši sētas koncertiņu, es dziedāju dziesmiņu, un mūzikas skolas direktore Irina Hutornaja bija mammai teikusi: «Tu tak ved to meiteni uz mūzikas skolu, viņa labi dzied!» Tā vasara man bija darba pilna: bija jāapgūst 1. klases klavieru programma, jo es jau biju «gadoss» – skolas otrā vai trešā klase, kas priekš mūzikas skolas ir daudz. Visu vasaru citīgi mācījos, lai iestātos mūzikas skolas otrajā klavieru klasē. Tā sākās mans ceļš mūzikā. Atceros: skolā sestajā vai septītajā klasē, kad bija jāraksta, par ko gribu kļūt, es jau tad rakstīju – solfedžo vai dziedāšanas skolotāja. Man ļoti patika solfedžo un skolotāja Selga Zariņa. Tā ka laikam tas jau bija «ierakstīts». Klavieru nodaļu beidzu pie skolotājas Allas Beļickas.

– Kā nonācāt Dobeļē?

– Ieprecējies. Braucu līdz kursa biedrenei uz Dobeļi dziedāt kamerkorī «Latva», tur iepazīnos ar savu nākamo vīru Ivaru. Mūzikas skolā sāku kā solfedžo skolotāja un kora klases pedagoģe, jo Jelgavas Mūzikas vidusskolā beidzu kordirģēšanas nodaļu.

– Cik lielā mērā tas, ka esat saistīta ar muzikālo Zandersonu dzimtu, ietekmē jūsu dzīvi un darbošanos mūzikā?

– Nezinu, vai tas būtu kaut kā ietekmējis. Bet, protams, fakts, ka līdz ar to daudzi mūzikas notikumi ir vairāk saistīti ar manu ikdienu, ir nenoliedzams. Tā ir sadarbība ar koriem, ar Dobeles pūtēju orķestri, jo mans vīrs tajā spēlē, tie ir koncerti, dažādi kopprojekti, kopā dziedam korī. Vienkārsi – kopējas intereses.

Mīlestības darbs

– Jūs joprojām vadāt Dobeles Mūzikas skolas zēnu kori un ansambli. Ko šis darbs prasa no jums, ņemot vērā, ka ilgus

gadus ir veikti un jāturpina arī administratīvie pienākumi?

– Zēnu koris – tas ir mans mīlestības darbs. Divas reizes nedēļā gaidu šīs nodarbības un tikšanās ar puikām. Tas ir tāds enerģijas lādiņš un stimulē darbu! Priecājos, ka ar katru kora nodarbību viņu balsis paliek skaņīgākas un tā muzikālā attīstība notiek tik strauji. Daudzus gadus kora klasē mācīju visu – solo dziedāšanu, ansambli un kori. Bija grūti, jo varēju strādāt ierobežotu stundu skaitu – tikai septiņas pedagoģiskās stundas, bet darbu dariju pilnā apjomā. Tagad esam divas skolotājas, un es varu strādāt pārsvarā ar kori un ansambli. Protams, tas prasa daudz vairāk laika, nekā ir ierakstīts šajās stundās. Bet tā tas ir daudziem kolēģiem, kuri vada kādu muzikālu kolektīvu, – jādama par koncerta tērpiem, nošu materiāliem, koncertēšanu, bērnu «savākšanu» un uzpasēšanu, arī par to, lai viņiem būtu interesanti, tātad – ir jābūt gan pedagoģam, gan mammai, radošai un pacietīgai. Ak, jā – paralēli darbam vēl mācījos augstskolā un maģistrantūrā!

Zēnu kori vadu kopš 2010. gada. Pirms tam kori vadīja Ilze Paura, bet es biju kormeistare. Kad Ilze mainīja dzīvesvietu, paliku šī kora diriģente – viena pati. Zēnu koris tobrīd bija zenītā: konkursu uzvarētājs, guvis atzīstamus panākumus. Nebiju pārliecināta, vai es to varēšu turpināt. Izrādījās, ka es to varu!

Kas jādara, tas jādara

– Ilgāku laiku jums ir nācies aizvietot iestādes vadītājus, iejusties šajā amatā, tiklīdz nav direktora. Ļaužu sarunās nereti šādus aizvietotājus mēdz dēvēt par «notes pulķiem». Tas netiek domāts nievājoši, un tomēr – šāda loma nav īpaši komfortabla. Ko tā ir devusi, varbūt iemācījusī?

– Visdrīzāk, tā ir mana rakstura vājā puse. (Aizdomājas.) Varbūt, ka es neapziņos, ko es spēju. Varbūt liktenis vai notikumi ir mani ielikuši būt tajā vietā... Vienkārsi: kas ir jādara, tas jādara. Pat neesmu par to domājusi, kāpēc. Vienkārsi tajā brīdī tu to dari, un viss. Par šo amatu (direktore – aut.) man bija grūti izlemt, vai iesniegt dokumentus konkursam. Lai gan šie pienākumi zināmi, esmu 25 gadus bijusi klāt visos skolas darbības procesos, pusgadu pildīju direktora pienākumus, tādēļ apziņos, ka tā būs pavisam cita atbildība, ko

Karīna Zandersone.

uzliek šis amats. Protams, apkārtējie un kolēģi pārliecināja: liecies mierā, Karīna, protams, tu to varēsi! Centīšos attaisnot liktās cerības un strādāšu.

Lielākais trumpis

– Jūs jau pieminējāt kolēģus. Kādas pašai ir izjūtas: cik stipra, vienota ir jūsu skolas komanda? Cik spēcīgs ir atbalsts jums kā vadītājai?

– Es domāju, ka kolēģi un estētiskā skolas vide ir mūsu lielākais trumpis. Mēs esam kopā trīsdesmit gadus, kolektīva sastāvs ir tikpat kā nemainīgs visu šo laiku. Katrs zinām cits cita rakstura niansas. Kolēģu profesionalitāte, tas, ka viņi zina, kas un kā jādara, prot to darīt, ir pamats man viņiem pilnībā uzticēties. Tas ir praksē pārbaudīts liels pluss – kolēģu profesionalitāte un savstarpēja uzticēšanās, ieinteresētība un iesaistīšanās mūsu lielajos projektos un skolas attīstības procesā. Arī tas, ka visi šie skolotāji gadu desmitiem ir bijuši uzticīgi mūsu skolai, ir mūsu panākumu un sasniegumu atslēga.

– Kolektīvā šobrīd ir 22 pedagogi. Vai viegli viņus vadīt?

– Domāju, ka jā. Kolēģi ir atbildīgi, profesionāli un radoši.

– Tomēr, trīsdesmit gadus pazīstot citam citu, mēs labi zinām katra «utis» un «tarākānus». Vai tas netraucē ikdienas darbā?

– Tas palīdz laikus nogludināt iespējamās situācijas. Esmu ielāgojusī, kāda pieeja kuram būtu labākā, lai panāktu pozitīvu rezultātu. Jā, protams, arī kolēģi zina prasības, ko es no viņiem sagaidu. Es neprasū neko ārkārtēju un tajā pašā laikā saprotu viņu radošās vēlnes. Mēs viens otru pazīstam. Es vismaz tā domāju. (Smejas.)

– Jūsu pirmā direktore bija Irina Hutornaja. Pirmā direktore, kuras vadībā strādājāt, bija Māra Ģirne – Rozentāle.

Ir bijuši citi direktori, kurus nācies aizvietot, pildot viņu darbu. Vai esat no šiem vadītājiem mācījusies, kā veicami direktora pienākumi, vai gūta cita noderīga pieredze?

– Visilgāko laiku strādāju kopā ar Māru Ģirni – Rozentāli, līdz viņas aiziešanai mūžībā. Jāsaka, kā ir: daudzas lietas apguvu un pielietoju ikdienas darbā, piemēram, atbildību pret skolas dokumentāciju, skolas vēstures uzturēšanu un mīlestību pret mūsu skolu. Bet ir lietas, ko zinu, ka nekad tā nedarišu. Arī tā ir mācība.

Lai ir prieks muzicēt

– Pateicoties labam komandas darbam, pedagogiem un talantīgiem audzēkņiem, daudz kas Mūzikas skolā ir sasniegts, tostarp kora panākumi, koncertzāle «Zinta». Bet noteikti ir vēl kas, ko jums kānu jau direktorei gribētos īstenot?

– Pandēmijas laiks (skolā pēc rekonstrukcijas atgriezāmies līdz ar tā sākumu) daudz ko apturēja. Bija mirklī, kad ikdiena noritēja vienā «mutulī»: pasākumi, koncerti gan klasēs, gan zālē. Jāsaka – tas ir vāveres ritenis, jo nu skola ir apvienota ar koncertzāli. Tātad – gan mācību darbs, gan koncertdarbība «Zintā». Tas notiek gan darba laikā, gan ārpus tā – sestdienās un svētdienās,

Ko man gribētos? Vairāk iesaistīt bērnus kolektīvajā muzicēšanā – kori, orķestros un ansambļos, lai nākotnē tie gribētu darboties Dobeles pašdarbības kolektīvos vai turpinātu to darīt profesionāli. Mūzikas skolā darbojas akordeonistu ansambli, klarnetistu, flautistu, saksofonistu, čellistu ansambļi, zēnu koris. Ir izveidots stīgu orķestris. Tas ir tik burvīgi! Bērnu muzicēšana spēj piepildīt pilnu koncertzāli ar klausītājiem! Tie ir tie gandarijuma mirklī, kad audzēkņi var kopā muzicēt. Un būtiskākā lieta – lai

bērniem patiktu ar mūziku nodarboties. Mūsu klases ir aprīkotas ar digitālajām tāfelēm, mums ir brīnišķīga akustiskā koncertzāle, jauni instrumenti un plašas telpas. Varētu vēl vēlēties vairāk bezmaksas izglītojošo koncertu ar Latvijas labākajiem izpildītājmāksliniekiem mūsu audzēkņiem tepat uz vietas Dobelē, jo ne visi var atļauties tos klausīties Rīgā. Šajā ziņā savulaik nepārspējama bija mūsu Māra (Māra Ģirne – Rozentāle – aut.), kura organizēja šādus jauno talantīgo mākslinieku koncertus. Gribētos, lai arī tagad mūsu bērniem būtu šāda iespēja. Mums taču tagad ir «Zinta», kur gribētos koncertus ne tikai Dobeles un apkārtnes pieaugušo publikai, bet arī bērniem.

Pēc grīdas krāsas nesmaržo. Bet noskaņa būs

– Nav aiz kalniem jaunais mācību gads. Vai Mūzikas skola tam būs gatava?

– Kad bija vecā skola, man jaunais mācību gads vienmēr saistījās ar krāsu un laku smaržām. Tagad mums skola ir pilnīgi jauna, svaiga, nekas nav jāpārkrāso vai jālako. Un tomēr noskaņa būs: jaunie audzēkņi ir uzņemti un vēl turpināsīm uzņemt, ja kāds vēlāk attapsies. Gribam papildināt metālpūšamo instrumentu nodaļu, lai orķestrim būtu nākotne. Bet kopumā viss notiek, augustā pedagoģiskajā sēdē precizēsīm pasākumus pa kalendāra datumiem. Pirmais, par ko runāsim, – kāds mums būs 1. septembris, lai bērniem un vecākiem būtu interesanti – visiem svētku sajūta. Tradicionāli būs audzēkņu priekšnesumi, lai jaunajiem ir piemērs un stimulē mācīties.

– Un pati personīgi?

– Mazliet satraukums ir, kā jau katru gadu – par pirmās skolas dienas norisi, par darbu plānošanu, stundu saraksta kārtošanu. Bet, kad skolā skanēs bērnu balsis, tad jau viss ies savu gaitu. Sadzīvē, domāju, viss ritēs, kā ierasts. Bet prātā jāaprod ar domu: ir nolikta augstāka «latiņa». Jā, tā ir atbildība.

– Ko vēl gribētos piebilst?

– Lai mums izdodas iecerētais! Lai ir tikpat atbalstoši un radoši kolēģi kā līdz šim, pilna skola ar bērniem, koncertzāle – ar klausītājiem. Esmu savas skolas patriote, tāpēc ticu un ceru, ka mums kopā viss izdosies!

– Pie tā tad arī paliekam. Paldies par sarunu!

Sarmīte Rone
Autores foto

MAF

Mediju atbalsta fonds
Projektu finansē Mediju atbalsta fonds
no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors